

Djordje Balasevic

Sedam Osmina

Bude tako nekih dana
sto se ko suv list duvana
pri dodiru moga dlana istrune
i zamuti mi nesto sliku
kane suza u mastiku
odsjaji mi sunca casu ispune
i uvek jedna pesma sto se ne zna
zaore mi njivu misli kao plug
a grudi postanu mi uske
osetim, ko divlje guske tugu za jug

Po Balkanu pala tama
drumovi su u uicama
svaka basca granicama spartana
krijem kompas u prsima
uvek neki prolaz ima
ako brodis po zvezdanim kartama
znam sad je kasno
to smo sta smo
nikom vise nije do nostalgije
al' ja nit' delim niti mnozim
niti se na tudje lozim
ja sam samo malo proklet
ne pitaj cime, ma evo ga opet

Pici mi srce sedam osmina
u glavi taman kao od vina
opet sam tu u Skopju
svoj na svome, milo mome
ne da se ova stara masina
cipela cupka sedam osmina
stihovi klize kao zlatne ribe

moeto libe

Kucao mi vrag na vrata
ratovao sam protiv rata
i silne sam gradove izgubio
stavili mi kratak lanac
sad sam samo crni stranac
tamo gde sam sanjao i ljubio
ne vredi, sve je jasno
to smo sta smo,
nikom vise nije do nostalgije
ne uzimam nit' sabiram
sam zemljake odabirem
nit' sam duzan, nit' dugujem
smem li barem da tugujem

Cuvaj mi, Boze, moje zemljake
jos su nam neke reci jednake
jos se u istoj strofi case lome
milo mome
smiluj se jednom i na juznjake
cuvaj mi, Boze, moje zemljake
tuku po nama strune kao sibe
moeto libe